

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 3

MARTIE 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

IN TEMPLUL SAU

„Paștile Iudeilor erau aproape și Isus S-a suit
la Ierusalim”. Ioan 2, 13

În timpul acestei călătorii, Isus S-a alipit la una din cetele mai mari care mergea spre capitală. El nu făcuse încă cunoscut în mulțime misiunea Sa și S-a amestecat printre oameni, fără a fi observat. La ocazii de acestea, venirea lui Mesia, căreia i se dăduse atita în-

semnătate de lucrarea lui Ion Botezătorul, era deseori tema convorbirii. Nădejdea de a vedea neamul lor într-o mare strălucire, îi făcea să discute lucrurile acestea cu mult entuziasm. Isus știa că această nădejde a lor va rămâne neîndeplinită, fiindcă era întemeiată pe o în-

ÎNDEMN DIN PARTEA COMITETULUI UNIUNII

Cu ocazia Comitetului de decont al Uniunii, care a avut loc în a doua jumătate a lunii ianuarie 1957, s-au înălțat rugăciuni de profundă mulțumire către Bunul Dumnezeu pentru felul minunat cum a ocrotit și binecuvântat lucrarea Sa și pe servii Săi în tot cursul anului 1956. S-au adresat de asemenea mulțumiri și către Inaltele Autorități. Comitetul a votat trimiterea unei telegrame de mulțumire către Ministerul Cultelor pentru bunăvoința cu care a soluționat lucrările noastre din cursul anului 1956.

Comitetul a primit cu bucurie veștile exprimate prin telegramele sosite cu ocazia anului nou, dela frații din U.R.S.S. și R.P. Ungară.

S-a privit apoi problema creșterii noastre spirituale. În vederea acestui lucru, noi, care avem privilegiul de a purta răspunderi în lucrarea lui Dumnezeu, ne-am hotărât de a fi, atât în viața noastră personală, cât și pentru

săvârșirea lucrării Domnului, așa cum dorește Mintuitorul nostru să ne vadă.

Noi dorim ca, prin aceste rinduri, să invităm pe toți conlucrătorii noștri și pe toți membrii din Biserica noastră să se unească cu noi, ca, sub călăuzirea Duhului Sfânt, să facem o sinceră pocăință, o stăruitoare studiere și trăire a Cuvîntului lui Dumnezeu în vederea sfințirii vieții noastre, pentru a aduce la îndeplinire, la timp, lucrarea care ne-a fost încredințată.

Perspectiva de a trăi veșnic în prezența lui Dumnezeu, a Mintuitorului nostru Isus Hristos și a tuturor celor răscumpărați prin jertfa Sa, constituie pentru noi un puternic îndemn de a trăi încă de pe acum, o viață în totul asemănătoare cu a Mintuitorului nostru.

Să jacă Bunul Dumnezeu ca fiecare dintre noi să se dovedească atât de credincios și atât de stăruitor încît să poată fi găsit că a făcut în totul voia Tatălui nostru din ceruri.

terpretare greșită a Scripturii. Cu multă seriozitate, El lămurea profețiile, și căuta să facă pe oameni să cerceteze mai de aproape Cuvîntul lui Dumnezeu.

Mai marii iudeilor învățase pe oameni, că la Ierusalim trebuia să se închine lui Dumnezeu. Aici se adunau în timpul săptămîinii Paștilor multe și numeroase cete de oameni, venind din toate părțile Palestinei, și chiar de prin țări depărtate.

La Paști se aduceau foarte multe jertfe, și vînzările la templu erau foarte mari. Mișcarea și zgomotul dădeau, din cauza aceasta, impresia că acolo ar fi mai mult un târg de vite, decît un templu sfînt al lui Dumnezeu. Se auzeau țigueli în gura mare, mugete de vite, behăit de oi, guri de porumbei, amestecate cu clincănitul banilor și cu certuri minioase. Așa de mare era zgomotul, încît oamenii care voiau să se roage erau turburați, și cuvintele înălțate către Cel Prea Înalt se innecau în tumultul care stăpînea templul. Iudeii erau foarte mîndri de evlavia lor. Se bucurau de templul lor și priveau ca hula orice cuvînt ce s-ar fi vorbit în defavoarea lui. Ei erau foarte stăruitori în îndeplinirea ceremoniilor de acolo, dar iubirea de bani a întrecut toate celelalte. Lor nici nu le-a dat prin minte cît de mult se rătăciseră dela scopul pe care-l urmărise Dumnezeu prin instituirea serviciului divin la început.

Cînd Isus a intrat în templu a văzut toate cîte se petreceau acolo. El a văzut lucrurile necinstite. El a văzut durerea săracilor, care gîndeau că fără jertfă de sînge nu poate fi iertare de păcate. El a văzut curtea din afară

a templului Său transformată într-un loc de negustorie nesfîntă. Cuprinsul locului sfînt ajunsese un imens târg.

Hristos a recunoscut că trebuia să se facă ceva. Se cerea poporului să îndeplinească numeroase ceremonii, dar nu i se da învățătură ca să înțeleagă însemnătatea lor. Oamenii aduceau jertfe fără să priceapă că ele erau numai un simbol al Sacrificiului desăvîrșit. Iar lîngă ei, necunoscut și neonorat, se afla Acela care era simbolizat de întreg serviciul lor. El dăduse îndrumări cu privire la jertfe. El înțelegea valoarea lor simbolică și acum vedea că sînt rău făcute și greșit înțelese. Inchinarea spirituală aproape dispăruse. Nu exista nicio legătură între mai mari și Dumnezeu lor. Lucrarea lui Hristos trebuia să aducă o închinare cu totul deosebită.

Cu ochi cercetători Hristos a privit scena din fața Sa, în timp ce sta pe treptele curții templului. Ca un profet El a privit în viitor și a văzut nu numai peste ani, ci peste secole și epoci. El avăzut cum mai marii urma să îndepărteze pe nevoiași dela dreptul lor și să împiedece predicarea Evangheliei la cei săraci. El a văzut cum cunoașterea de Dumnezeu urma să fie ascunsă dela păcătoși, iar oamenii să facă negoț cu harul Lui. În timp ce privea la aceste scene, indignarea, autoritatea și puterea s-au zgrăvit pe chipul Lui. Atenția oamenilor a fost atrasă asupra Lui. Ochii celor așezați la urîta lor negustorie au fost țintiți asupra feții Lui. Ei nu puteau să-și descătușeze privirea. Ei simțeau că omul acesta le citește ascunzișurile inimii, și le descoperă toate gîndurile. Unii încercau să-și

ascundă fața ca și cum faptele lor rele le-ar fi fost scrise pe frunte, și să scape de ochii aceia cercetători.

Zgomotul s-a stins. Strigătele negustorilor au încetat. Tăcerea a devenit dureroasă. Adunarea era stăpinită de un sentiment de groază. Li se părea că se află în fața judecării lui Dumnezeu, ca să dea seama de faptele lor. Privind la Hristos ei au văzut cum dumnezeirea străfulgeră prin vâlul corpului omenesc. Domnul Cerului stătea așa cum va sta Judecătorul în zilele din urmă, — acum fără nimbul de slavă de care va fi înconjurat atunci, dar cu aceeași putere de a ceti în suflete. Ochii Lui alergau pe deasupra mulțimii, cercetînd pe fiecare în parte. Statura Lui se înălța cu o demnitate stăpînitoare asupra lor, în timp ce o lumină dumnezească Îi lumina fața. El a început să vorbească, și vocea Lui clară și răsunătoare — aceeași care pe muntele Sinai a proclamat legea pe care mai marii o călcau — a fost auzită cum lovea în ecou arcadele templului: „Ridicați acestea de aici, și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie“.

Scoborînd încet pe scări și ridicînd biciul de ștreanguri a intrat în despărțirea lor și a poruncit celor ce stăteau acolo pentru negustorie, să plece din templu. Cu un zel și cu o severitate pe care n-o dovedise niciodată mai înainte, El a răsturnat mesele schimbătorilor. Banii s-au vărsat sunînd ascuțit pe marmora podelei. Niciunul n-a îndrăznit să pună la îndoială autoritatea Lui. Niciunul n-a îndrăznit să stea pentru a-și aduna banii cîștigați cu înșelăciune. Isus nu i-a lovit cu biciul de ștreanguri, dar în mina Lui biciul acela simplu părea ca o spadă de foc. Slujitorii templului, samsarii și negustorii de vite, împreună cu oile și boii lor se retraseră repede de acolo cu unica dorință de a scăpa de prezența Lui pedepsitoare.

Un sentiment de panică străbătu prin mulțime, care simțea umbrirea Dumnezeirii Lui. Strigăte de groază ieșeau de pe sute de buze palide. Pînă și ucenicii tremurau. Ei erau îngroziți de cuvintele și purtarea lui Isus, așa de neobișnuite la El. Ei își amintiră că sta scris despre El: „Rîvna casei Tale Mă consumă pe mine“. Ioan 2,17. Foarte repede templul Domnului a fost golit de gloata zgomotoasă și de mărfurile lor. Curțile au fost curățite de traficul acela josnic și în locul scenelor de mai înainte s-a pogorît o adîncă liniște și solemnitate. Prezeța Domnului, care sfîntise pe vremuri muntele, a sfîntit acum templul, ridicat în cinstea Sa.

Prin curățirea templului, Isus arată misiunea lui ca Mesia și începerea lucrării Lui. Templul acela înălțat pentru ca Dumnezeu să sălășluiască în el, prin prezența Lui, avea de scop să fie o învățătură intuitivă pentru Izrael

și pentru lumea întreagă. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare făptură, dela serafimul luminos și sfînt, pînă la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat de a mai fi un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și minjită de rele, inima omului n-a mai descoperit slava Celui Sfînt. Dar planul Cerului a fost realizat prin intruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă, despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar Iudeii n-au înțeles ce însemnătate avea clădirea la care priveau cu atîta mîndrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urită negustorie reprezentau prea bine templul inimii, minjit de prezența patimilor senzuale și de gîndirile lor profane. Prin curățirea templului de cumpărători și vînzători, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de minjitura păcatului, — de dorințele pămîntești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul. „Deodată va intra în templul Său, Domnul pe care-L căutați, Solul legămîntului, pe care-L doriți; iată că vine, — zice Domnul oștirilor. — Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămîne în picioare cînd se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbiorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul“. Mal. 3,1-3.

„Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfînt, și așa sînteți voi“. I Cor. 3,16,17. Niciun om nu poate scoate singur relele care au pus stăpînire pe inima lui. Singur Hristos poate curăți templul sufletului. Dar El nu vrea să vie cu de-a sila. În inimă El nu vine ca în templul de pe vremuri, ci zice: „Iată Eu stau la ușă și bat, dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cîna cu el și el cu Mine“. Apoc. 3,20. El va veni nu numai pentru o zi, deoarece spune: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; ...și vor fi poporul Meu“. „Va călca în picioare nelegiurile noastre și vei arunca în fundul mării, toate păcatele lor“. 2 Cor. 6,16; Mica 7,19. Prezența Lui va curăți și va sfînti sufletul, așa încît să poată fi un templu sfînt pentru Domnul, și „un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“. Efes. 2,21,22.

Cînd mai marii fugiseră, săracii rămaseră pe loc; iar acum priveau la Isus al cărui chip exprima iubire și milă. Cu lacrimi în ochi, El a spus celor din jurul Său: „Nu vă temeți;

Eu vă voi mîntui, iar voi Mă veți mări. Pentru aceasta am venit în lume”.

Oamenii se grămădeau în fața lui Isus, și-L rugau stăruitor, în cuvinte dureroase: „Doamne binecuvîntază-mă”. Urechea Lui auzea orice strigăt. Cu o milă mai mare decît a unei mame duioase, El Se apleca asupra copilașilor suferinzi. Toți erau luați în seamă. Toți cei de față au fost vindecați de bolile lor. Mușilor li s-au deschis buzele și ei au început să laude pe Domnul; orbilor li s-a dat vederea și ei au privit pe Mîntuitorul lor. Inima tuturor suferinzilor a fost umplută de veselie.

Hristos era temelie și viața templului. Serviciile care se săvîrșeau acolo, simboliza sacrificiul Fiului lui Dumnezeu. Preoția era rînduită să reprezinte caracterul de mijlocire al lucrării lui Hristos. Întreg planul slujbei jertfelor, era o umbră a morții Mîntuitorului, pentru răscumpărarea lumii. De atunci, de cînd marele eveniment spre care arăta de atîtea veacuri aceste sacrificii, urma să fie îndeplinit, ele nu mai aveau nici o valoare.

Intrucît întreg ritualul era numai un simbol al lui Hristos, nu avea nicio valoare fără El. Atunci cînd Iudeii au pecetluit lepădarea lor de Hristos, prin aceea că L-au dat la moarte, ei au lepădat tot ce dădea o însemnătate templului și slujbelor lui. Odată cu Isus pierea și sfințenia templului. Intunecul ruinei urma să se lase asupra lui. Din ziua aceea darurile pentru jertfe și slujbele din templu în legătură cu jertfele, nu mai aveau niciun rost. Ca și sacrificiul lui Cain, ele nu mai exprimau credința în Mîntuitorul. Dînd pe Hristos la moarte, Iudeii distrugneau personal templul lor. La răstignirea lui Hristos, perdeaua catapeteasmei a fost sfîșiată în două de sus pînă jos, dînd dovadă că sacrificiul cel mare și cel din urmă fusese adus, și că serviciul se terminase pentru totdeauna.

Serviciul jertfelor care arăta spre Hristos a trecut; dar ochii oamenilor au fost îndrep-

tați către adevărata jertfă pentru păcatele lumii. Preoția pămîntescă a încetat; dar noi privim la Isus, slujitorul noului Legămînt, și la „sîngele stropirii, care vorbește mai bine ca sîngele lui Abel”. „Drumul în locul prea sfînt nu era încă deschis cîtă vreme sta în picioare cortul dinții; ...Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit, care nu este făcut de mîini, ...și a intrat odată pentru totdeauna în locul prea sfînt... cu însuși sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”.

„De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”. Cu toate că lucrarea de mijlocire urma să nu se mai facă pe pămînt; cu toate că sanctuarul și Marele nostru Preot urma să nu mai fie văzut de ochiul omnesc, ucenicii nu urma să sufere prin aceasta nici o pierdere. Din cauza lipsei Mîntuitorului ei nu urma să simtă vreo întrerupere a legăturilor, și nici slăbire a puterilor. În timp ce Isus slujește în sanctuarul de sus, El este, prin Duhul Lui cel Sfînt, și slujitor în biserică de pe pămînt. Pentru ochiul firesc El este departe, dar de fapt se împlinește făgăduința pe care El a dat-o la plecarea: „Iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului”. Cu toate că și slujitorii Lui mai mici primesc putere de la El, prezența Lui întăritoare e totdeauna cu Biserica Lui.

Astfel fiindcă avem un Mare Preot însemnat, ...pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămînem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”.

E. G. WHITE

CUVINTE DE AUR

Răbdarea este un arbore ale cărui rădăcini sînt amare, dar ale cărui fructe sînt dulci.

Nu numai arta și știința, dar și răbdarea să însoțească opera ta.

Nerăbdarea este o mare piedică în calea izbînzii.

Cu timpul și răbdarea, frunza dudului se face mătase.

Cel ce rabdă este mai tare.

Biruînța este a celui care știe să sufere un șfert de oră mai mult ca celălalt.

Răbdarea este lopata care mîină barca credinței spre Împărăția lui Dumnezeu.

Roata care nu e unsă face cel mai mare zgomot, și

cel care are răbdare și blîndețe mai pușină, e cel care se plînge mai tare.

Cu timpul se vindecă multe răni, cu condiția ca omul să învețe să fie răbdător.

Pe pămînt, numai o jericire este absolută: pacea sufletească și inima liniștită.

Sînt muștrări care laudă, și laudă care muștră.

Vrei să jii iubit, iubește.

Binefacerea, întocmai ca și luna, numai cînd e plină, apare frumoasă.

Nu-i deajuns să faci binele; trebuie să-l faci și bine.

Pentru un cui, pierzi o potcoavă.

REDAȚIA

APA ȘI FOLOASELE EI

Al doilea agent remediator și conservator al sănătății noastre, este apa. Legea sănătății noastre cere în mod imperios ca noi să folosim apa înțelepțește dar cu hotărâre. Nimeni nu poate avea o bună sănătate, dacă nu consumă zilnic 4—8 pahare cu apă.

Cît de adesea cînd medicul întreabă pe bolnav: „Cîtă apă beți pe zi?”, primește răspunsul: „Doctore, drept să-ți spun, eu nu beau apă pentru că nu mi-e sete”.

Mulți nu știu încă pînă acum cît de vitală este apa pentru sistemul omenesc. 70—75% din corpul nostru constă din apă. Chiar și mușchii, despre care am gândi că nu conțin apă, au în realitate 50% lichid. Singele, fluidul dător de viață al corpului, reprezintă a 14-a parte din greutatea corpului. Celulele creierului, cam 15 bilioane, constau din 70% apă. Dacă măsura de apă necesară din organism scade, sub cantitatea critică, atunci se produc schimbări neplăcute. Apa și buna dispoziție sînt într-o legătură, mult mai strînsă decît ne închipuim.

Cînd se discută despre apă, mulți oameni se gîndesc fără îndoială, la joncțiunile rinichilor. Într-adevăr în rinichi noi avem cel mai minunat sistem de filtrare, ce se poate găsi. Nimic din ce au descoperit oamenii, nu poate să se asemene cu rinichii. Deși cîntăresc numai 145 grame, totuși cantitatea de singe echivalentă cu aceea care se găsește în corpul omenesc, trece prin ei la fiecare opt minute.

Canalele rinichilor, pentru filtrare, sînt așa de mici, încît pot fi văzute numai la microscop. Ele se numesc glomerule și sînt aproape două milioane de astfel de filtre. Ele nu lucrează toate dintr-odată, ci fiecare începe și se oprește într-un mod tainic. Fiecare are o perioadă de odihnă. De altfel în organism se găsește pretutindeni legea odihnei.

Rinichii cu canalele lor excretă zilnic 1200—1500 gr. lichid și ei nu ar putea să lucreze bine, dacă nu li s-ar furniza apă suficientă. Și

totuși unii oameni îi supun la supra muncă, prin aceea că nu le dau apa necesară sau îi încarcă cu diferite otrăcuri. Anumite băuturi care sînt din nefericire, prea comune, ar trebui evitate cu desăvîrșire, fără ca să păgubim cu ceva. Mă refer la băuturile care conțin cafeină, teină și alcool. E

adevărat că se obține și lichid împreună cu cafea, cu ceai și cu alcool, dar să nu uităm că se obțin și otrăvuri.

Mai mult decît atît, aceste lichide formează obiceiuri care alarmează autoritățile școlare și pe dieteticienii. Învățătorii și dieteticienii, vorbesc cu îndrăzneală împotriva folosirii lor de către copii. Dece? Pentru că băuturile cu ceai, cafea și alcool, au un efect dăunător, direct, asupra nervilor creierului sau minții, iar mintea este exact ceea ce educatorii caută să disciplineze. Chiar și adulții au nevoie de control asupra nervilor. Astfel că pentru o bună sănătate a nervilor, a corpului și a minții, să eliminăm aceste băuturi de pe lista noastră și vom fi surprinși cît de bine ne

vom simți. Și după aceea să ne asigurăm de 4—8 pahare cu apă zilnic între mese.

Prin serva Domnului ni se dă îndemnul, ca dimineața la deșteptare să bem 1—2 pahare de apă caldă. La multe persoane obiceiul acesta le va ajuta la regularea stomacului lor, în loc să întrebuițeze diferite laxative. Dacă stomacul nu este obișnuit cu apă caldă, atunci începeți cu cîte pușin pînă se obișnuiește.

Și acum cîteva cuvinte și despre întrebuițarea ei exterioară. La începuturile lucrării noastre, cuvîntul hidroterapie, era foarte cunoscut în orice cămin și gospodărie. Astăzi, însă, tratamentul cu apă și-a pierdut din aprecierea lui. Dar deși hidroterapia nu poate fi înlocuită prin întrebuițarea de droguri, totuși următoarea declarație inspirată, ne arată adevărata linie de urmat: „Pentru bolnavi se poate realiza mai mult, prin regularea dietei lor, decît prin toate băile care li se administrează”.

Hr. A.

D U H U L S F Î N T

Luminează mintea

„Cînd va veni Mingîietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul... și vă va descoperi lucrurile viitoare. El va lua din ce este al Meu și vă va descoperi“. Ioan 16, 13.14. Dar după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu“. 1 Cor. 2,9.10. Duhul Sfînt, este deci, Marele nostru Învățător, nu numai iluminînd mintea noastră, ci făcîndu-ne în stare să învățăm să predicăm și altora adevărul. „Adevărul care nu a fost înțeles în mod clar, va fi deschis înaintea acelor care caută după Duhul Sfînt ca după o comoară ascunsă“. Duhul Sfînt se va coborî cu putere asupra poporului Său și le va explica multe taine“.

Cît este de important pentru noi ca să căutăm primirea Duhului Sfînt și să nu avem nici un fel de îndoială în privința aceasta, în legătură cu Puterea divină, regeneratoare și iluminătoare a vieților noastre.

„Nimeni nu este pregătit să facă educația și să întărească Biserica dacă nu a primit Darul Duhului Sfînt. Niciun slujitor nu este pregătit să lucreze în mod inteligent pentru salvarea sufletelor, dacă nu este înzestrat de către Duhul Sfînt, dacă nu este hrănit cu Hristos și dacă nu urăște cu intensitate păcatul“.

Și iarăși citim:

„A sosit timpul cînd noi trebuie să căutăm puterea Duhului Sfînt, o putere care va da lărie avertizărilor ce trebuie să fie date lumii... Cuvintele pe care noi le rostim trebuie să fie o dovadă că Duhul Sfînt vorbește prin noi ca soli ai Săi“.

Trebuie să înțelegem că dacă nu sîntem învățați de către Duhul Sfînt, nu vom putea pricepe drept Biblia, pentru că ea este o carte sigilată chiar și pentru cei înțelepți, care sînt înțelepți în ochii lor“.

Spiritul Profetic a accentuat mereu, mereu, fășăduința făcută de Hristos cu privire la lumina pe care Duhul Sfînt o va revărsa asupra adevărului, prin aceia care ar voi să primească pe acest Oaspete Divin. Nu îndrăznim să ne lipsim de puterea Duhului Sfînt cînd cercetăm Scripturile. Ni se dă asigurarea că:

„Duhul Sfînt trimis din ceruri prin bunăvoința iubirii infinite, ia lucrurile lui Dumnezeu și le descoperă fiecărui suflet care are o credință copilărească în Hristos... Cînd studiem Scripturile, trebuie să ne rugăm pentru lumina Duhului lui Dumnezeu ca să strălucească asu-

pra Cuvîntului, pentru ca noi să putem vedea și prețui comorile Lui“.

Nevoia noastră cea mare, ca credincioși, este să înțelegem cît de mult ne trebuie puterea regeneratoare a Duhului Sfînt, zi după zi și oră după oră. Niciodată nu ar trebui să uităm că noi „nu avem de luptat împotriva cărnii și singelui, ci împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești“.

„Nu uitați nicio clipă că voi trebuie să aveți prezența Duhului Sfînt pentru că El poate să facă o lucrare pe care voi nu o puteți face prin voi înșivă“.

Pentru cei care învață și predică Cuvîntul această înțelegere este de o însemnătate vastă, deoarece „predicarea Cuvîntului nu va fi de niciun folos fără de prezența și ajutorul Duhului Sfînt. Acesta este Singurul Învățător în ale adevărului dumnezeiesc, care să aibă succes. Adevărul va trezi conștiința și va schimba viața numai cînd este însoțit la inimă de către Duhul Sfînt. Poate că cineva este în stare să prezinte litera Cuvîntului lui Dumnezeu, poate că are cunoștința bună de toate poruncile și făgăduințele Lui, dar semănarea semințelor Evangheliei din partea sa, nu va avea niciun succes, dacă aceste semințe nu sînt trezite la viața de către roua cerului. Învățătura oricît de multă și avantajele oricît de strălucite, nu fac din om un purtător de lumină fără de conducerea Duhului lui Dumnezeu. Înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică să fi fost rostită după înălțarea lui Hristos la cer, Duhul Sfînt a venit asupra apostolilor plecați în rugăciune. După aceea vrăjmașii lor au spus: „Ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră“.

Noi nu trebuie să căutăm să fim oameni însemnați, ci să fim oameni vrednici de a primi plinătatea Duhului Sfînt în viețile noastre. Cînd vine timpul să fim invitați să stăm împreună cu Hristos în locurile cerești, va fi numai o măsură:

„În visul meu, o sentinelă stătea la ușa unei clădiri însemnate și întreba pe fiecare om care venea să intre: ‚Ai primit Duhul Sfînt?‘ În mîna Sa avea o măsurătoare, și în clădire au fost admise să intre numai foarte, foarte puține persoane. Măsura voastră ca ființă omenească e fără valoare, — spuse el; dar dacă ați ajuns statura plinității de bărbat în Hristos Isus, după cunoștința pe care ați primit-o, veți primi invitația de a șede cu Hristos la ospățul nunții Mielului. Și în decursul veacurilor veșnice, nu veți înceta niciodată să înțelegeți binecuvîntările oferite la ospăț și care au fost pregătite pentru voi“.

Ce lucrare minunată a harului se lucrează în viața aceluia care punînd eul la o parte, face

loc pentru Duhul Sfint! Ce transformare se produce, ce bucurie și veselie umple inima!

Niciodată inima omenească nu va cunoaște fericirea, pînă ce nu se va supune pentru a fi modelată de către Duhul lui Dumnezeu. Duhul Sfint potrivește sufletul renăscut, după Modelul divin, Isus. Prin influența Lui, vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu, e schimbată în credință și iubire, iar mîndria în umilință. Sufletul înțelege frumusețea adevărului, iar Hristos este onorat în excelența și desăvîrșirea caracterului Său. Cînd se produc aceste schimbări, ingerii izbucnesc în cîntări răpitoare, iar Dumnezeu și Hristos se bucură de sufletele modelate după asemănarea divină.

Și iată încă o descoperire a marei lucrări de transformare ce se săvîrșește de către Duhul Sfint în viețile ucenicilor lui Hristos, umplute cu darul ceresc.

„Cînd Duhul lui Dumnezeu ia în stăpînire inima, El transformă viața. Gîndurile păcătoase sînt înlăturate, faptele rele sînt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul miniei, invidiei și certurilor. Bucuria vine în locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mîna care ridică poverile, nimeni nu vede lumina ce se pogoară de sus, binecuvîntarea vine atunci cînd sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi acea putere pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea, creiază o făptură nouă după chipul lui Dumnezeu“.

„În toți cei care se vor supune puterii Lui, Duhul lui Dumnezeu va mistui păcatul“.

„El a venit să nimicească lucrările diavolului și a luat măsuri ca Duhul Sfint să fie dat oricărui suflet care se pocăiește, pentru a-l feri de păcat“.

Următoarele declarații făcute pentru încurajarea noastră, sînt fără de seamă:

„Cel care este înzestrat cu Duhul Sfint are o mai mare capacitate a inimii, a minții și o putere de voință de neînvins“.

„Prin Duhul Sfint, Cuvîntul lui Dumnezeu e o lumină și o putere transformatoare în viața celui ce-L primește. Sădînd în inimile lor principiile Cuvîntului Său, Duhul Sfint

dezvoltă în oameni, însușirile lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale, — caracterul Său — trebuie să strălucească cu putere în urmașii Săi“.

„Cel mai ales produs al artei, nu are frumusețea care să poată fi comparată cu frumusețea caracterului, care este rodul Duhului Sfint lucrînd în suflet“.

„Pentru ca să fie curățîți și să rămînă curați, Adventiștii de Ziua Șaptea trebuie să aibă Duhul Sfint în inimile lor și în căminurile lor. Domnul mi-a dat lumina, că dacă Izraelul de astăzi, se va umili înaintea Lui și va curăți templul sufletului de orice mînjitură, El le va auzi rugăciunile lor înălțate în favoarea bolnavilor și îi va binecuvînta în folosirea remediilor Sale pentru cei suferinzi“.

„Rugați-vă ca energiile puternice ale Duhului Sfint, cu toată puterea lor înviorătoare, regeneratoare, și transformatoare să poată să cadă ca și un șoc electric asupra sufletelor lovite de paralizie, făcînd ca fiecare nerv să vibreze de o nouă viață, restaurînd întreaga ființă din starea sa senzuală, firească și moartă, la o stare de sănătate spirituală. Astfel veți deveni părtași de natură divină, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă“.

Noul legămînt devine folositor în inima omenească numai prin lucrarea lui Hristos în ea. Aceasta devine cu puțință prin lucrarea puternică a Duhului Sfint, care este agentul prin care binecuvîntările Noului Legămînt vin în viața celui ce intră în această legătură mintuitoare.

Citim:

„Dumnezeu este Agentul Atotputernic în lucrarea de transformare. Prin Duhul Său, El Își scrie Legea Sa în inimă. Astfel se înnoiește legătura divină între Dumnezeu și om... Religia lui Hristos înseamnă mai mult decît iertarea de păcate; ea înseamnă că păcatul este îndepărtat și că locul rămas liber este umplut cu Duhul Sfint. Ea înseamnă că mintea este luminată cu lumină divină, inima este golită de eu și umplută cu prezența lui Hristos“.

Prel. ST. NAILESCU

PRIMĂVARA

*Deși albă, nepătată,
Haina iernii este rece.
Toți o vor îndepărtată,
Vor cit mai curînd să plece!*

*Anotimpul Primăverii!
E frumos și fericit;
Simbol sfînt al învierii,
Toți îi zicem: bun venit!*

*Se-ntorc păsări călătoare
Plugurile-n brazdă ară*

*Viața-n val, clocotitoare,
Se revarsă peste țară.*

*Am uitat de mult omătul,
Dus, de par-că nici n-a fost.
Haină nouă, verde-n totul,
Pretutindeni prinde rost!*

*Mieii zburdă, cucul cîntă
Copilașii fluturi prind,
Iar pe fața lor arzîndă,
Trandafirii se aprind.*

*Și, privind la toate-aceste, —
Cursul vieții, — cum se face; —
Mersul ei posibil este,
Fi-ndcă-n țară este: Pace!*

*Pentru ziua cea de mîine,
De progres în viitor,
Pentru pace, pentru pîine,
Dă-ne Doamne, ajutor!*

MARIN, NANIA

IMPORTANȚA ROLULUI FEMEIEI

Deși au fost și mai sînt încă pe pămînt mentalități mărginite în ce privește rolul cel însemnat pe care îl are femeia de îndeplinit în societatea omenească, totuși cu greu se va putea descrie vreo dată în toată amploarea lui, însemnătatea acestui rol.

Afît în Biblie cît și în istorie găsim descrise exemple de femei care au lăsat urme luminoase, printr-o statornică alipire de principiile binelui, frumosului, dreptății, cinstei și credincioșiei. Chiar dacă ele au trecut din viață, totuși influența lor a rămas dănuitoare atît prin urmașii lor, cît mai ales prin exemplul caracterului lor vrednic de imitat.

În cărțile inspirate citim următoarele cuvinte despre importantul rol al mamei:

„Cit de însemnată este lucrarea unei mame credincioase! Nici o altă misiune nu se poate compara cu aceasta. Mama are în mîna, în mare măsură soarta copiilor săi. Ea are de-a face cu dezvoltarea sufletului și caracterului, exercitînd o influență nu numai vremelnică, ci chiar pentru veșnicie. Ea seamănă o sămînță care cu siguranță va răsări și va aduce roadele cunvenite. Ea nu are de pictat o figură frumoasă pe pînză, și nici o sculpteză în marmoră, ci are de imprimat unui suflet omeneșc, trăsăturile unui caracter ales. Încă din anii copilăriei, zace asupra ei răspunderea de a forma caracterul copiilor ei. Impresiile care se fac încă din acest timp vor rămîine pentru întreaga viață. Poetul zice:

„Mama-i educatorul cel mai vestit din lume.

Ce-ntipărește mama, în minți, pe veci rămîine.

Cînd ea plantează-n suflet, tendinșe, idealuri,
Nimic nu le mai smulge; Nici ale vieții vături”.

„Fiecare mamă trebuie să simtă că clipele ei sînt nes-

pus de prețioase. În ziua cea mare a judecării se va vedea că mulți pași greșiți și multe crime comise de bărbați și femei, s-au datorat neștiinței și neglijenței aceluia, a căror datorie era de a călăuzi picioarele micușilor, pe calea cea dreaptă. Atunci se va arăta că mulți dintre cei ce au devenit o binecuvîntare pentru lume prin lumina cuvîntului, a adevărului și a sfinșirei, au datorat acele principii, — care au fost garanția succesului, — influenței unei mame devotate și credincioase.

Spre deosebire de vremurile cînd rolul femeii nu era prețuit la justa lui valoare, fiind lipsită de multe posibilități și drepturi, în zilele noastre se stăruie tot mai mult asupra importanței rolului său.

Pedagogi și sociologi de seamă au atras în mod serios atenția asupra acestei probleme, de rezolvarea căreia depinde în foarte mare măsură viitorul generațiilor de mîine.

Ținînd seama de aceste realități importante, în țara noastră s-a dat prețuirea cuvenită femeiei, drepturile ei fiind înscrise în Constituție în art. 83, care are următorul cuprins:

„Femeia în Republica Populară Romînă are drepturi egale cu ale bărbatului în toate domeniile vieții economice, politice, de Stat și culturale. Femeia are drepturi egale cu ale bărbatului, la muncă, salariu, odihnă, asigurări sociale și învățămînt. Femeile sînt alegătoare și eligibile” — (adică pot fi alese în demnități de Stat).

Prețuirea femeii, și acordarea drepturilor legitime pe care le are, o va stimula și incuraja, ca în toate domeniile de activitate în care își aduce contribuția sa cea însemnată, să facă aceasta cu bucurie și conștiința că aportul său este apreciat cum se cuvine!

GH GRAUR

MAMA

Din darurile ce-am primit
De la cerescul Tată,
De mare preț, l-am socotit:
O mamă consacrată!

Ce multe sfaturi îmi dădea!
Ce grijă-mi arăta!
Pe dînsa-adeșea se uita,
Chiar se sacrifică!

„De oameni cu adevărat,
Ținjește omenirea,
A fi drept, bun, cinstit, curat,
Aceasta ni-i menirea”!

Așemeni sfaturi mi-a tot dat
Chiar din copilărie.
Și-n viață mult mi-au ajutat
Aceste sfaturi, mie.

Căci pasul mi l-au îndreptat
Spre veșnica lumină
S-aștept pe Cel ce-a cuvîntat
Că: „Jarăși va să vină!”

Iar azi, deși a-mbătrînit
E cumpănită-n sfat;
Pe-oricare-a-l vedea fericit,
E doru-i înjocat.

-Nulț mulțumiri neîncetat
Spre Bunul Creator,
Că mamă scumpă El mi-a dat,
Un inger păzitor!

N. R. MAZILU

COPILUL ȘI PORUMBELUL

În ochii lor dacă privești, senini și făr'-de ceață,
Doar pace, liniște, citești; cerindu-și drept la viață!
Amîndurora le displac, sinistrul armei tunet
Și unul și-altul se-ngrozesc de-al tunurilor muget.
Plăcut e, — teferi să-i privești, și radiînd de viață,
Dar singerași, zdrobiți de-i vezi, pierzi singele din fața!
Senină, veselă mereu, menșinești-le fața!
Iar pacea de-o salvași, atunci, și lor le salvași viața.

GR. FONTA

LA TINE DOAMNE

La Tine Doamne viu smerit,
Mă plec la tronul Tău;
Căci singur Tu mi-ai ispășit,
Păcatul meu.

Numai Tu singur mă iubești,
În Tine mă-ncred eu;
Doar Tu poși să mă curățești
De orice rău.

Sînt îngrozit de jirea-mi rea,
Cer ajutorul Tău;
Te rog mă scapă Tu de ea,
Prin Duhul Tău.

MARIA CRISTESCU

Alegerea textului și a subiectului predicii

Grija noastră cea mai de căpetenie, cînd e vorba de alcătuirea unei predicii, este, să alegem textul de bază. Nimeni dintre noi nu desconsideră predica atît de mult încã să creadã cã orice text luat la întimplare va corespunde pentru orice ocazie. Sper cã noi toți considerãm cã subiectul cu privire la care sã vorbim poporului e ceva ce trebuie sã fie cercetat cu foarte mare grijã în fiecare sãptãmînã, cãci, deși, toatã Scriptura e bunã și folositoare, totuși nu orice din ea este la fel de corespunzãtor pentru oricare ocazie. E timp pentru orice lucru; și toate lucrurile sînt bune cînd sînt la timpul lor. Un gospodar este înțelept cînd se strãduiește sã dea fiecãrui membru al familiei partea de hranã ce i se cuvine, la timpul potrivit; el nu servește hrana fãrã apreciere, ci o potrivește dupã nevoile mesenilor.

Noi nu trebuie sã fim ca acei copii care culeg toate florile ce le cad sub privire. Dintre nemurãrate pietre prețioase sã alegem juvaerul care corespunde cel mai bine cu ocazia. Nu ar trebui sã dãm buzna la ospãțul ceresc, cu un amestec de mîncãruri, ca și cum ar fi o masã de rînd, ci ca niște servi respectuoși, ne infãțișãm și întrebãm pe Marele Gospodar al ospãțului: „Doamne, ce dorești sã așezãm pe masa Ta, astãzi?“ Ni se povestește de întimplãri nefericite cînd unii oratori și-au ales foarte nepotrivit textul lor, spre durerea ascultãtorilor și rușinea vorbitorului. În privința aceasta, deci, trebuie sã fim cu multã grijã.

E ceva greu alegerea textului de introducere? Un venerabil predicator spunea nepotului sãu ajuns și el la aceastã însemnatã slujbã, cã pentru el alegerea textului de introducere fusese totdeauna partea cea mai grea. El zicea: „Dificultatea stã nu în faptul cã nu se gãsesc texte, ci în faptul cã sînt atît de multe cã sînt pus la grea cumpãnã, pe care sã-l aleg“.

Fraților, noi sîntem uneori ca și iubitorul de flori alese care se gãsesc înconjurat de toate frumusețile grãdinii, avînd permisiunea de a culege numai una. Dificultatea noastrã nu este aceea a sãrãciei, ci a bogãției de texte și de subiecte. Adevãruri mari și importante pretind sã se ținã seama de ele, iar nevoile spirituale ale poporului cer și ele sã fie satisfãcute. Renumiți predicatori stau adesea ore întregi la studiu și rugãciune sã li se prezinte subiectul adevãratei predicii. Multor predicatori li se pare cã e datoria lor de a alege textul; cã ei au sã descopere învãțatura; cã ei au sã producã discursul. E adevãrat cã voința noastrã trebuie sã participe cãci noi nu sîntem ca niște automate; dar cel care trebuie sã ne îndrumeze este Duhul Sfînt. El ne trateazã ca pe niște ființe inteligente și lucrul cel mai bun este ca El sã facã alegerea. Dacă deci cineva întrebã: „Cum

sã obțin textul de introducere cel mai corespunzãtor?“, rãspunsul este acesta: „Apeleazã la Dumnezeu pentru el“. „Cautã pe Dumnezeu în rugãciune în ce privește alegerea unui pasagiu biblic potrivit“.

Dupã rugãciune, ne revine sarcina ca, plini de seriozitate, sã folosim mijloacele corespunzãtoare pentru a ne concentra gîndurile și a le îndruma pe cãile cele bune. Gîndiți-vã la starea ascultãtorilor voștri. Cugetați la starea lor spiritualã ca persoane aparte și ca grup, și prescrieți leacul potrivit pentru boala curentã sau pregãtiți hrana corespunzãtoare. Nu te gîndi sã treci cu vederea vreo slãbiciune spiritualã pentru faptul cã se gãsesc la careva din ascultãtorii cu influență. Înaintea Domnului și bogat și sãrac sînt la fel. Cugetã la ceea ce ar putea aduce îmbãrbãtãri celor care sînt coplesiiți de descurajare. Nu trebuie sã vorbim nici pentru a gidila urechile, dar nici sã împungem pe oameni. Noi trebuie sã rãmînem ca gurã a lui Dumnezeu, fãcînd cunoscut sfaturile Lui. Gîndește-te la pãcatele care apar mai puternic în bisericã și cautã sã le tratezi. Gîndește-te la durerile și necazurile membrilor și cautã leacul alinãtor pentru ele. Dacă se iyesc stãri de apozitate sau erezie, trebuie sã fie pregãtitã o predicã corespunzãtoare, pentru ca prin harul lui Dumnezeu sã se stãvileascã plaga.

Spiritul Sfînt dã, pastorului care-și cerceteazã turma, îndrumãri cu privire la ceea ce are de fãcut. Pastorul priceput rînduește cu înțelepciune felul și cantitatea de hranã, cum și medicamentele pe care trebuie sã le dea turmei sale. Noi vom fi bine îndrumați dacã ne ținem aproape de „Marele Pãstor al oilor“.

Sã zicem însã, cã v-ați rugat în cãmãruța voastrã, v-ați luptat din greu și ați suspinat destul, cã v-ați gîndit la membrii voștri și la nevoile lor, și totuși nu puteți da de textul necesar pentru introducere. Ei bine, nu e cazul sã vã chinuiți sau sã cãdeți în desperare. Domnul pe care El serviți vã va trimite ajutor la timpul potrivit. Continuați de a vã ruga și a veghea, deoarece ajutorul ceresc este asigurat cercetãtorului sîrguincios. Dacă v-ați plimbat însã toatã sãptãmîna, și nu v-ați ocupat de pregãtirea cuvenitã, nu puteți aștepta ajutor divin; dar dacã ați fãcut tot ce ați putut mai bine, și acum așteptați sã aflați solia dela Domnul, fața voastrã nu va fi acoperitã de rușine. Nu rareori s-a întimplat ca dela începutul serviciului divin sau chiar în timpul predicii mintea unor servi credincioși sã fie deodatã luminatã cu putere de Duhul Sfînt cu gînduri pline de învãțaturã și binecuvîntare spiritualã pentru ascultãtorii lor.

Stãruirea în a studia cu sîrguință, cu atenție și cu rugãciune Cuvîntul lui Dumnezeu poate

duce la primirea de lumină. Cetirea de cărți religioase de valoare va da deasemenea înviore gîndurilor folositoare. Dacă vrei să pompezi apă dintr-o pompă care n-a fost de multă vreme folosită, mai întii torni apă în ea pînă se umple și apoi pompa lucrează și ea satisfăcător trăgînd apă din fîntină. Tot așa și voi, umpleți sufletul cu bunele învățături ale cărților sfinte și repede veți fi și voi inspirați.

Noi trebuie să ne exercităm fără întrerupere la alcătuirea de predici. Noi trebuie să fim în continuă activitate sfîntă cu mintea. Hotărîți-vă să nu irosiți nici o clipă. Un om care pierde timpul în chip indolent toată săptămîna, trăgînd nădejde că textul îi va fi adus de ingeri în ultima oră a săptămîinii, ispitește pe Dumnezeu, și merită să rămînă pe amvon fără de cuvînt. Ca predicatori, n-avem nici o clipă de răgaz; niciodată nu ieșim din orele de serviciu, ci zi și noapte sintem în turnul nostru de veghere.

Nimic nu vă va scuza de a nu economisi timpul vostru în chipul cel mai strict; dacă vă bateți joc de el, lucrul acesta este spre nenorocirea voastră. Frunzișul slujirii voastre se va ofili încurînd, dacă nu cugetați zi și noapte la Legea Domnului. Pregătirea voastră pentru amvon este prima voastră obligație, și dacă neglijați aceasta, nu vă faceți cinste nici vouă, nici slujbei voastre. Albinele adună miere din zori și pînă noaptea, iar noi trebuie să adunăm

mereu rezerve pentru membrii noștri. N-am nici o încredere în acel soi de deservenți culțici care trec cu vederea pregătirea lor sîrguincioasă.

Foarte mare parte din puterea predicatorului stă în faptul că el e în acord cu subiectul pe care-l tratează, și eu m-aș teme să fixez un subiect pentru o anumită dată, ca nu cumva, cînd sosește data, să nu fiu în ton pentru tratarea lui. Nu știu cum poate un om să manifeste dependența sa de Spiritul lui Dumnezeu, cînd singur și-a fixat calea. Dumnezeu ne făgăduiește har pe măsura zilelor noastre, dar El nu spune nimic cu privire la o înzestrare pentru viitor.

După cum mana cădea în fiecare zi pentru nevoile zilei aceleia, tot așa și predicile noastre ne vin proaspete din cer atunci cînd e nevoie. Deservenții tineri și care deci nu au un bogat depozit de material, nu-și pot îngădui, să se angajeze la ținerea unor serii de conferințe. Aceasta rămîne pe seama unor oameni mai maturi. Noi să ne ținem de învățătura zilnică și să folosim materialele pe care Providența le aduce zilnic în calea noastră.

Ca regulă, nu predicați pe bază de texte date de unul și de altul. Chiar dacă sugestia o primim cu bunăvoință, noi trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu, pentru a ne arăta El, dacă este sau nu cazul să folosim textul acela.

Ch. S.

Nu neglija propria ta pregătire

„M-au pus păzitoare la vii, dar via frumuseții mele n-am păzit-o”.

Cînt. Cînt. 1,6

În ocupațiile multiple ale vieții și în problemele urgente și grabnice ale Bisericii, există primejdia ca noi, ca lucrători, să fim răpiți, de la ceea ce este lucrul cel mai esențial al vieții spirituale și al lucrării de Evanghelizare: rugăciunea și studiul biblic.

Cred că nu denaturăm întru nimic textul citat aplicîndu-l la lucrarea pastorului. Într-un anumit sens fiecare lucrător este un păzitor al viei Domnului.

Textul nostru ne dă tabloul omului care avea o vie a sa proprie să o îngrijească tot așa de bine cum făcea ca păzitor al celorlalte vii. În aceste 11 cuvinte, ce tragedie ne este descoperită! În străduința sa de a îngriji viile altora, omul din text neglijează via sa proprie. Rezultatul a fost pierderea sa personală. Reprezintă oare aceasta pe vreunul din lucrătorii noștri?

Nu am fost și noi tot așa de ocupați în lucrul nostru pentru Domnul încît am neglijat experiența noastră personală spirituală?

În text nu se face nici o aluzie că păzirea viilor altora nu era un lucru bun. De fapt, acesta este în mare parte programul pastorilor. Dar este probabil ca cineva să fie așa de prins, chiar într-un lucru bun, da, lucrul Domnului, încît să nu-i mai rămînă timp pentru studiu personal și meditație, atît de necesare pentru experiența personală creștină.

Nu vrem să dăm sugestia ca lucrătorii noștri să se sustragă dela grija și supravegherea care trebuie să fie dată Comunităților. Nu vrem ca să se închidă undeva, departe, într-un loc singuratic, unde să nu mai audă chemările și implorările credincioșilor noștri iubiți. Cel ce se îndepărtează de nevoile poporului va dezvolta în scurt timp, un spirit fariseic de îndreptățire de sine, și nu va fi în armonie cu viața și învățăturile Maestrului nostru, care totdeauna a umblat din loc în loc făcînd bine tuturor.

Dar în fiecare zi din viața lucrătorului trebuie

(continuare la pagina 15)

ISAAC NEWTON

Printre marii bărbați ai lumii care și-au închinat viața pentru binele omenirii, a fost și Isaac Newton. El a trăit în secolul al XVII-lea — epocă de înflorirea științelor. Transformările sociale și economice, descoperirile geografice, etc., au impus științei să dea o cunoaștere mai adâncă a proprietăților corpurilor și a fenomenelor naturii. Acestea au constituit un imbold pentru Newton în obținerea unor strălucite și uimitoare rezultate tocmai în matematică, optică, mecanică și astronomie.

Acest mare om de știință s-a născut la 5 ianuarie st.n. 1643 (25 dec. st. v. 1642) în localitatea Woolsthorpe, Anglia. Tatăl său, numit de asemenea Isaac, a murit la etatea de 30 ani. Iar mama sa Ana Ayscough, se recăsătorii cu un preot, încredințând pe micul Isaac în grija bunicii sale, care-l creștea până la etatea de 15 ani.

Anglia trecea în acea perioadă prin mari frământări interne: Războiul civil ce dură aproape șapte ani dintre Parlament și rege; perioada lui Cromwell și apoi restaurația (1660).

În ciuda tuturor acestor stări de lucruri care erau cu totul nefavorabile unei dezvoltări liniștite, Newton s-a dovedit că posedă un spirit ales și o voință perseverentă. Despre el se spune că era o fire sensibilă, nu prea mare de statură și liric la corp.

În cursul primar, Newton fu trimis la o școală din Grantham. Aici șezând în gazdă la un farmacist care avea o bibliotecă destul de bogată, conștinând cărți valoroase aceasta îi servi la lărgirea orizontului științific. Newton își petrecea timpul liber în farmacia gazdei sale unde căpăta gust pentru chimie. De unde la început — din cauza acestor preocupări extra-școlare — nu prea excela în studii, Newton termină studiile la Grantham cu rezultate splendide iar în iunie 1661 fu admis la Trinity College din Cambridge, unde după cinci ani el obține titlul de bacalaureat în arte.

În primii doi ani de studenție a lui Newton, învățământul matematicilor era la un nivel scăzut unde nu se preda decât matematicile elementare. De aceea el începu să citească, în afară de cursuri tot ce-i cădea în mină și încetul cu încetul se dedică cu totul matematicii. El studie pe marii matematicieni greci și contemporani și încurcând făcu o lucrare ce uimi pe toți profesorii. Sub influența marelui matematician Isaac Barron care îi fu profesor, Newton începu să facă studii proprii până cînd stabili teorii foarte folositoare și necesare în matematici și anume teoria dezvoltării trinomului și teoria fluxionilor.

În anul 1661 Newton luă ultimele grade universitare și se stabili la Cambridge ca profesor. Aici timp de 35 de ani, inclusiv anii de studenție, el făcu cele mai mari descoperiri și își publică valoroasele sale lucrări. El se dedică și cercetărilor optice. Astfel el construi un telescop cu reflexiune ce avea o putere

măritoare de vrea 30—40. Mai tirziu făcu unul și mai mare pe care-l prezentă Societății Regale, provocînd un entuziasm deosebit. Ca o consecință a acestei realizări, Newton fu ales membru al acestei instituții în 1672. Tot în acel timp el făcu comunicarea descoperirii spectrului solar, iar în 1676 Newton publică o lucrare asupra culorilor naturale ale corpurilor.

Legea gravitației sau a atracției universale a fost o altă problemă care preocupă pe Newton. El descoperi legea gravitației și stabili că forța de atracție este invers proporțională cu pătratul distanței ce o separă și că toate corpurile se atrag între ele în raport cu mărimea lor. Dacă n-ar fi așa luna ar zbura în spațiu. Dar acest lucru nu se întâmplă pentru că pămîntul o atrage. În anul 1691, el începu redactarea unei lucrări asupra mișcărilor Lunii.

În 1689 Newton fu trimis de Universitatea din Cambridge ca reprezentant al său în parlamentul din Londra, unde stătu pînă la dizolvarea acestuia în 1702. Iar în 1703, el obține cea mai înaltă distincție științifică fiind numit președinte al Societății Regale. În această perioadă de timp el se ocupă mai ales cu editarea operelor sale. Astfel publică lucrările sale Optica, Principiile (în trei ediții) și altele.

În afară de toate aceste preocupări arătate mai sus, Isaac Newton și-a întrebuințat o mare parte din timp și pentru studierea Sfintelor Scripturi. El a scris către sfîrșitul vieții sale o lucrare valoroasă în care se ocupa

cu cartea lui Daniel și cu diferite profeții din Apocalips și cărțile lui Moise, tratîndu-le legate unele de altele susținînd și dovedind veracitatea celor scrise.

Deși bătrînețea începe să-și spună cuvîntul iar sănătatea lui începu să lase de dorit totuși el pregăti pentru tipar o lucrare de cronologie intitulată The Chronology of Antient Kingdoms Amended. (Cronologia revizuită a vechilor imperii). Dar aceste ultime lucrări ale sale nu apucă să le vadă tipărite pentru că în dimineața zilei de 31 martie 1727, acest mare geniu al omenirii se stînsese din viață în vîrstă de 84 de ani, și fu înmormîntat la Westminster.

Isaac Newton, așa cum ni-l descrie nepotul său, Humphrey Newton, era un om „foarte blind, liniștit și modest, fără să pară vreodată mînios, de gîndire adîncă, avînd o comportare plăcută, agreabilă și simpatică”.

Cu puțin timp înainte morții, ca o puternică dovadă a modestiei sale, el spune lui Spencer: „Nu știu cum voi apare înaintea lumii, dar mie însumi mi se pare că am fost ca un copil care se joacă pe malul mării, găsînd o pietricică mai netedă sau o scoică mai frumoasă decît de obicei, în timp ce marea ocean al adevărului zace nedescoperit înaintea mea”.

LUCRĂRILE AGRICOLE PENTRU LUNA APRILIE

Cu sosirea lunii aprilie, ajungem în plină primăvară deci în plină campanie a lucrărilor timpurii în gospodărie. Trebuie să ne grăbim cu lucrările și să folosim din plin tot timpul prielnic, știut fiind că, orice întârziere în lucrări, acum, are urmări defavorabile pentru recolte.

În cultura mare, continuăm semănatul cartofilor, ci-nepei ș.a. Pe măsura încălzirii timpului, după cum aceasta vine în fiecare localitate, se începe semănatul porumbului, fasolei, etc. Spre finele lunii, acolo unde căldura a crescut la cel puțin 10 grade, se seamănă bumbacul, meiul, dughia și ovăzul.

Pe alocuri se încep prașile la culturile de toamnă cum și la sfeclă, rapiță, mac, naut, etc., care au fost semădate în primele zile ale primăverii.

Se supraveghează îndeaproape culturile pentru a preveni atacurile lor de către diferiți stricători cum ar fi de exemplu: coropișnița la sfeclă, răsaduri, în, cinepă, cartofi; sau cuscuta la în, trifoi sau lucernă. Apoi gândacul la rapiță. Cuscuta se distruge prin arderea întregului loc, unde s-a ivit; contra gândacului de rapiță folosim praf de hexacloran iar coropișnița o distrugem cu capcane pe care le punem în locul unde se ivește sau cu diferite preparate.

Finetele și pășunile se curăță de mărăcini, pietre, gunoi, murdării și mușuroaie. Pe alocuri unde pământul a rămas gol, se poate semăna iarbă.

Se dau îngrășăminte la pășuni și finete, fie chimice, fie naturale.

Înainte de desmugurire se fac stropiri la pomi cu soluție de calcaian, contra mușchilor și lichenilor, 50 gr. la litru de apă. Când încep să plesnească mugurii și să dea floarea, se fac prăfuituri cu D.D.T. 5,5% — cam 25 kg. la Ha., aceasta contra grăgăriților. Pier-sicii se stropesc cu zeamă bordeleză împotriva bășicării frunzelor. Trunchiurile pomilor se vâruesc cu lapte de var, 1 kg. var la 12—15 litri apă.

În grădina de legume, se continuă cu grijă lucrările pentru pregătirea și obținerea răsadurilor cele mai bune și la timp, iar paralel cu aceasta se pregătesc de la începutul lunii instrumentele și terenul în grădina pentru începerea lucrărilor.

Către mijlocul lunii, ținând seama de climă, se începe sămănatul în brazde reci sau în răsadnițele rămașe libere după plantarea răsadurilor timpurii de ceapă, țelină, praz, roșii, ardei, gogoșari, etc.

În timp se începe, după cum timpul îngăduie, semănatul legumelor mai rezistente la frig. În a doua jumătate a lunii se seamănă fasolea, castraveții, dovleceii, pepenii, etc. Spre finele lunii se pot planta răsadurile de roșii timpurii, castraveții, dovlecei, pepeni, etc.

Se pregătesc din timp jgheburile de irigații.

La cultivarea viei, în această lună se face plantarea vițelilor tinere. La viile pe rod se termină tăiatul și încordatul coardelor. După tăiat și încordat se face o prașilă pentru afinarea pământului care s-a bătătorit. Trebuie depusă multă grijă la tăiatul viei, cunoscând că rodul ei din acest an, depinde în bună măsură de acest lucru. Să cerem de aceea sfaturile celor în drept, pentru ca să facem această lucrare în cele mai bune condițiuni.

Se poate face altoirea în uscat a coardelor de por-altoi, acolo unde s-au produs goluri, dar aceasta numai după încetarea curgerii sevei.

Se începe desfundarea terenurilor care în toamnă vor fi plantate cu vie.

În prisacă (la albine), odată cu sosirea lui aprilie și ivirea primelor flori, albinele încep culesul pe unde pot. Mai întâi acest lucru prin pomii din apropiere, apoi prin livezi etc. Pentru acest timp, cum și pentru culesul ce va urma, apicultorul trebuie să se îngrijă de timp ce să aibă puet pregătit. Încă din timp mățele au fost stimulate la ouat, descăpăcându-se periodic fa-

guri cu miere și lărgindu-se cuibul. Se fac pregătiri, unde e cazul, pentru deplasarea coloniilor atunci când va sosi culesul mare. Când ies florile de cireș, e timpul cel mai potrivit de mutarea a coloniilor din stupi primitivi în stupi sistematici. Se pregătesc deasemeni roirile artificiale. Se iau măsuri din vreme de înlocuirea mătelor bătrâne.

Iată pe scurt, un mănunchi de sfaturi în legătură cu lucrările gospodăriei noastre cu care ne vom întâlni în luna aprilie. Să facem ca să se vadă și din priceperea cu care ne vom aduce la îndeplinire lucrările noastre și în această lună, că noi sintem un bun exemplu în orice lucrare bună. Aceasta aduce mărire și lui Dumnezeu și este bine văzută și de oameni. Să fim model pentru cei din jurul nostru, îndeplinindu-ne lucrările cât mai sirguincios și în condiții cât mai desăvârșite. Așa încît și Bunul Dumnezeu să poată revărsa din belșug binecuvîntările Sale peste lucrul nostru. Să nu uităm cuvîntul care zice: „Ce seamănă omul, aceea va și secera”. Aceasta însemnează și ce seamănă și cum seamănă, lucruri de care depinde în foarte mare măsură recolta pe care o va strînge. Și apoi să ne mai amintim de cuvîntul care ne zice: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel din Ceruri desăvârșit este”.

I. D.

MUZICA ÎN BISERICA ADVENTĂ

Solo, duete, quartete la serviciile divine

În aranjarea de solo, duete, etc. sau orice cîntare specială, problema: cine urmează să cînte, este bine de luat în seamă. Priceperea de a cînta nu este unica însușire. Ce folos e din faptul că unii au o voce frumoasă și cultivată, dar nu trăiesc principiile adevărului? Iată ce spun Mărturiile în legătură cu aceasta: „În străduințele lor de a cîștiga pe oameni, solii lui Dumnezeu nu trebuie să urmeze căile altora. La adunările care se țin, ei nu trebuie să depindă de cîntăreți străini și nici de expuneri teatrale, pentru a trezi interesul. Cum s-ar putea aștepta ca aceia care n-au nici un interes pentru Cuvîntul lui Dumnezeu, care n-au citit niciodată Cuvîntul lui Dumnezeu cu dorința sinceră de a înțelege adevărul cuprins în el, să cînte cu spiritul și cu mintea? Cum s-ar putea ca inimile lor să fie în armonie cu cuvintele cîntării sacre? Cum s-ar putea unii corul cîntare care este numai o formă!”.

Dirijorul de cor

O mare importanță trebuie să i se dea persoanei care trebuie să fie aleasă conducător al corului. Trebuie să fie o persoană destoinică, și model din toate punctele de vedere. Cerința ca persoana aceasta să posedă o anumită măsură de discuință în lucrarea încredințată ei, nu ar trebui să fie singura măsură de alegere a unui dirijor, ci experiența lui creștină, manierele, îmbrăcămintea și comportamentul trebuie să fie mai presus de orice critică. Cum e cu puțință ca persoana, care nu are o înclinație spirituală, să conducă o parte așa de importantă a serviciului divin. Nu numai că ei trebuie să cînte din gură și cu instrumente, dar trebuie să aibă plăcere de cîntările sfînte, pentru serviciul divin în sine și să aibă un adevărat simț al muzicii corespunderii pentru serviciile divine.

Cunoștințe folositoare:

ISTORICUL UNEI CÎNTĂRI

Unul din cele mai frumoase și mai înălțătoare imnuri creștine este mărețul imn al lui Luther: „Cetate tare-i Dumnezeu“. El a fost compus după Psalmul 46. Nu se știe cu precizie dacă acest imn a fost întocmit în anul 1529 sau 1530. Era cîntecul preferat al lui Luther, și repede-repede — zice cineva — ca purtat pe aripi îngerești, ajunse de la început să răsune în toată Germania. În 1532 în Schweinfurt, în Frankonia, îl cîntau și copiii pe stradă, în întunerecul nopții; la scurt timp după aceea fu cîntat însă pe piața orașului în Bernburg ziua-n amiaza mare, și anume de către Prințul Wolfgang de Anhalt. Faptul s-a petrecut astfel:

Prințul, un luteran, fu exilat și deposedat de bunurile sale de către împăratul catolic Carol V în anul 1537. Cînd scrisoarea de exil și dizgrație sosi în Bernburg, Prințul încălecă pe cal, și, trecînd astfel călare prin tot orașul, cîntă în piață, ca rămas bun adresat populației supraindignate, cu voce tare și răspicată, în auzul tuturor, cîntarea deja devenită celebră a lui Luther: „Cetate tare-i Dumnezeu“.

După aceea Prințul îmbrăcat ca morar, trăi ascuns în moara dela Korau pînă în anul 1540, cînd exilul său se termină.

Carol V (Quintul) este foarte des amintit în istoria cîntecului acestuia. El se grăbia prea des cu destituirea și cu exilarea credincioșilor Evangheliei; iar cei astfel prigonii după stăruințele Episcopilor și Preoților își căutau mîngîierea regulat în Cetatea cea tare, care este Dumnezeuul nostru. În anul 1547, el izgoni pe trei din martorii adevărului evanghelic, între care și cunoscutul reformator Melancton, care

trebuiau acum să părăsească orașul Wittenberg. Cînd cei trei bărbați, în fuga lor, își făceau intrarea în Weimar, auziră o fetiță cîntînd „Cetate tare-i Dumnezeu“ și simțiră multă mîngîiere și încurajare. În 1547 de asemenea același împărat izgoni pe toți predicatorii din Augsburg. Înainte de a părăsi orașul, ei mai veniră odată pe la Prințul Elector de Saxonia, Johann Friedrich, care era la data aceea ținut acolo sechestrat de către Impărat. Ei ziseră către dînsul: „Majestatea sa Impăratul ne-a interzis locuirea între hotarele Imperiului Roman“. Auzind aceasta, Prințul Elector începu să plîngă cu lacrimi, dar se ridică de grabă, se duse la fereastră, și întorcîndu-se către ei le zise: „Cu adevărat că v-a interzis Impăratul tot Imperiul? — „Da!“ răspunseră ei. La aceasta el întrebă iarăși: „V-a interzis Impăratul și Impărăția cerurilor?“ „Nu!“ răspunseră ei. Atunci Prințul le zise: „Dacă este așa, nu aveți nici o grijă, Impărăția cerurilor trebuie să ne rămînă nou; Dumnezeu o să vă găsească și vouă o țară, unde puteți în liniște predica Cuvîntul Evangheliei Sale“.

Tot așa cugetau cîțiva ani mai tîrziu și Hugheoții, creștinii evanghelici din Franța. Într-un anii 1560 și 1572 aceștia fură omorîți de protivnicii lor cu miile, sau izgoniți; dar pe calea pîrbeșiei lor ei intonau cîntarea: „Cetate tare-i Dumnezeu“, cu care mergeau bucuroși în exil, și chiar la moarte.

Pentru mulți, pentru foarte mulți cîntarea aceasta a fost o adevărată mîngîiere și încurajare pe calea credinței.

Culegere O. H.

CUNOAȘTEȚI ?

1. Cine a fost răpit de Domnul, după ce a adus bucurie unui suflet ?

2. Care bețiv s-a trezit la vederea degetelor unei miini ?

3. Cu care împrejurare și-a ales Dumnezeu ca iudecător un animal fioros ?

4. Pentru care trei lucruri a fost Basan renumit ?

5. Care împărat s-a rugat zadarnic de slujitorul său să se îndure să-i facă un serviciu ? Și care s-a rugat cu succes ?

6. Cînd a stat un popor întreg în ploaie, făcînd pocăință ?

7. Unde se vorbește pentru prima dată de prepararea unei ciorbe ?

8. Cum s-a numit bărbatul, care n-a vrut să-și spună numele ?

9. Care profet al lui Dumnezeu a avut de soție o africană ? (Negresă)

10. Dacă un talant (50 kg.) de argint valora 1500

talari, iar un taler de aur este de 50 ori mai valoros decît cel de argint, care a fost suma pe care împăratul Ezechia a plătit-o împăratului Asiriei ? 2 Imp 18.14.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți“, din revista nr. 12 — decembrie

1. La Ierusalim. Neemia 3. Ele se numesc: 1. Poarta oilor. 2. Poarta peștilor.

3. Poarta cea veche. 4. Poarta văii. 5. Poarta gunoiului. 6. Poarta izvorului.

7. Poarta apelor. 8. Poarta cailor. 9. Poarta de la răsărit.

2. Elisei. 2 Imp. 3.16.

3. Prov. 18.9

4. Marcu 2.4

5. Lui Corneliu. Fapte 10. Prin descoperirea Evangheliei lui Isus Hristos și mijlocirea Duhului Sfînt

6. David. 1.Sam.18.27 :19.11.12

7. La intrarea în Sfînta Sfîntelor cu ocazia Zilei Împășirii. Lev.16.4.

8. Ierusalimul cel Nou.Apoc.21.16

9. Ingerul Domnului. Jud.6.21

Vrei să fi desăvârșit?

Caută să nu devii robul patimilor tale!

„Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sințeti robii aceluia de care ascultați...” Rom.6,16.

Cine nu cunoaște sau nu a auzit despre sfârșitul cel trist al unuia dintre cei mai puternici bărbați care au trăit vreodată pe acest pământ, anume Samson. Ce voinic! El care s-a duptă cu un leu și l-a biruit, el care a eșit biruitor asupra a o mie de filistenii, el care a fost în stare să rupă cele șapte funii noi cu care a fost legat, așa „cum se rupe o ață de cilți când se atinge de loc”, în cele din urmă fu biruit numai și numai din cauză că patima a ajuns mai puternică decât puterea și voința sa.

Iată să începem de exemplu cu un obicei foarte bine cunoscut: minciuna. Omul nu devine de azi pe mine un mincinos. Dacă acest obicei de a minți, ar veni deodată în mod subit, acest atac ar putea să fie respins cu ușurință încă de la început. Dar lucrurile nu stau așa, ci miile de firicele se înfășoară încetul cu încetul; și adesea durează mult până ce robul e gata. Mai întâi începe neexactitatea și foarte neînsemnate exagerări. De exemplu: un băiețuș, să-l numim Pavel, este în drum spre casă, însă la fiecare vitrină își pierde multe minute prețioase. În cele din urmă se hotărăște să meargă acasă. Tocmai când se grăbea să plece, veni o mătușă a lui și-l rugă să-i schimbe niște bani într-o prăvălie apropiată. Înșirșit ajuns acasă, Pavel, întrebând de ce a întârziat, dă următorul răspuns: „Mătușă Elena, m-a reținut și am fost nevoit să-i fac niște cumpărături”. Iar pentru că Pavel nu a mințit niciodată până atunci, a fost crezut de ai săi, iar el se bucura că a găsit niște argumente așa de simple pentru a se scuza. Mai târziu face altfel, spunând totodată cu adevărul și minciuna. Iată Pavel este trimis de ai săi la școală. Dar în loc să meargă imediat la școală, se plimbă prin grădină și alte locuri, iar în cele din urmă pleacă și la școală unde ajunge cu cinci minute înainte de a se termina cursul. Ajuns din nou acasă, la întrebarea dacă a fost la școală desigur va răspunde cu un „da”, nu poate spune nimeni că n-ar fi fost, dar în ce consta frecventarea școlii, asta desigur nu o spune, pentru că își dă seama că nu va fi aprobat de ai săi. Așa merge mai departe cu minciuna, până ce n-o să mai facă nici atît, ci se va folosi pentru a se scuza cu o minciună inventată de la început până la sfârșit. Dacă Pavel ar vedea în aceste momente cum firicel după firicel este înfășurat în jurul său, ar avea încă posibilitatea și puterea de a le rupe, înainte de a fi prea târziu.

La fel și beția. Omul nu începe viciul acesta deodată. Ci încetul cu încetul dorița de a bea și pofta sau gustul după alcool devine o plăcere și totodată un obicei pentru el. Iar omul când își dă seama de situația sa, când își dă seama că dorița după alcool e mai puternică decât puterea sa de a se abține, atunci în cele mai multe cazuri este prea târziu. A devenit robul obiceiurilor sale, și stăpînul nemilos cere să-i slujească. Cîți dintre acești oameni nenorociți nu au nici

o putere de a trece pe lângă o circumștață fără să nu slujească stăpînului lor, așa cum dorește el. În cele mai multe cazuri, omul devine rob al poftei sau gustului gurii.

Fumătorul, la fel nu a fost fumător de la prima țigară. Nu, el a început foarte timid, și poate glumind și-a pus prima țigară în gura sa, ca să vadă, cum îi stă... A doua zi la fel, a treia încă una în plus, pînă când a ajuns să fumeze pachete întregi într-o singură zi. La început și-a spus: „nu voi fi ca alții; pentru mine țigara nu prezintă pericol; am o voință puternică și oricînd, sînt în stare să mă las de acest obicei...” Așa a spus dar... mai târziu? O, cîți nu ar vrea să scape de acești stăpîni care caută să-i robească. Da, așa începe robia, încetul cu încetul pe neobservate. Foarte ușor se pun cătușele, fără să simți... dar caută să te eliberezi de ele... Căci, cite oftări, ce dureri, ce chinuri, cite lacrimi, cîți bani aruncați, cită boală în suflet și în corp urmează după aceea. Cită sărăcie aduce, numai pentru că nu s-a vegheat la timp.

Dacă vorbim despre aceste lucruri, nu am putea să nu vorbim despre unul dintre cei mai lacomi și mai șireți stăpîni, care stăpînesc aproape o omenire întreagă, anume: „Banul”. În sine banul nu-i nimic rău, el este un obiect valoros care înleznește multe lucruri în societate. Răul nu-l prezintă banul, ci: pofta după el. Iată ce spune și Cuvîntul Scripturii: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”. Această doriță, după bani, după avere, cite nenorociți nu a adus omenirii! La cite înșelăciuni, și cîi necinstite nu se dedau unii ca să ajungă la bani, numai pentru a satisface pofta, dorița lor după bani. Da, pofta după bani, face multe rele, și ea aproape că nu poate fi satisfăcută niciodată, pentru că atunci cînd crezi că ai satisfăcut-o ea pretinde și mai mult, pretinde tot mai mult. Dorița, pofta de a ajunge la bani, te vor împiedeca să faci binele sau dreptatea pe care intenționai s-o faci. Așa s-a întimplat cu Anania și Safira; ei au vrut să facă o lucrare bună, anume vînzîndu-și moșioara lor, au vrut să dea venitul lor în folosul tuturor. Dar ei odată vînzîndu-se cu bani în mîinilor lor, au fost influențați atît în judecata cit și în lucrarea și vorbirea lor. Ei au fost doar liberi să facă cu banii lor tot ce ar fi vrut, dar pofta lor de a avea și bani pe deoparte și stimă pe de altă parte, a influențat judecata, lucrarea și vorbirea lor, încît ei se folosiră și de minciună și de înșelăciune. Trupurile lor au fost jertfite acestui stăpîn tiran: pofta sau lăcomia după bani.

Adevărat este Cuvîntul care spune: „Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit”. 2 Petru 2,19 u.p. De aceea e bine ca fiecare în parte să se examineze și să vegheze ca nu cumva să devină rob al poftelor sale, ci biruind poftetele să trăiască o viață spre folosul său și al tuturor celor din jurul său.

O. P. HERMANN

Nu neglija propria ta pregătire

(urmare de la pagina 10)

să existe un timp consacrat pentru sine, în care să aibă comuniune personală cu Dumnezeu și în care să se împărtășească de acea hrană spirituală aflată în studiul Bibliei. A neglija aceasta înseamnă a ajunge la moarte spirituală. Noi nu vom putea mișca niciodată inima prin alte mijloace decât prin puterea Cuvîntului lui Dumnezeu. Această putere este dată numai aceleia care întîrzie mult cu Dumnezeu în cămăruță.

Este îndeobște cunoscut că omul care nu-și păzește propria sa vie, nu va păzi cum se cuvine nici viile altora.

Nu este oare posibil ca noi să devenim așa de ocupați și angrenați în lucrarea Domnului încît să neglijăm legătura personală cu izvorul a toată puterea, care se cîștigă numai în cămăruță?

Un lucrător care a suferit o grea înfrîngere, scria: „Eu totdeauna mă făleam cu lucrul în Comunitatea mea. Lucram de dimineața pînă seara tîrziu, ca fiecare lucru să fie în ordine. Imi luam atît de mult timp pentru lucrare, încît neglijam studiul Bibliei și rugăciunea. Nu-mi luam timp aproape de loc ca să-mi hrănesc propriul meu suflet. Rezultatul a fost: Am pierdut legătura cu Dumnezeu și am devenit o pradă ușoară pentru ispitirile celui rău“.

Ce sfîrșit tragic pentru un lucrător din via Domnului. Lipsa studiului biblic și al rugăciunii au hotărît sfîrșitul acestui om talentat. „M-au pus păzitor la vii; dar propria mea vie nu am păzit-o“.

Apostolul Pavel înțelegea necesitatea legăturii vii și personale cu Dumnezeu, cînd zicea: „Ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“, — (1 Cor. 9, 27).

Prin aceste cuvinte inspirate, Pavel dă avertizarea slujitorilor Evangheliei, care au prezentat altora adevărul — că dezamăgirea va fi partea lor, dacă ei nu aleg partea cea bună.

Dacă s-ar ridica întrebarea: Care este cea mai mare nevoie a lucrătorilor din Biserica noastră, se poate răspunde cu un singur cuvînt: Rugăciunea.

De-a-lungul veacurilor marea lucrare de vestire a Evangheliei lui Dumnezeu, a fost dusă la îndeplinire de oameni consacrați, oameni care au avut o strînsă legătură cu Dumnezeu, care au petrecut mult timp în rugăciune personală. Fără a neglija păzirea viei lui Dumnezeu, ei au fost totuși atenți păzitori ai propriei lor vieți de credință și de sfințenie.

M. T. PIRVAN

MEDITAȚI ASUPRA SUBIECTULUI:

ROADELE DUHULUI SFINT

Luca 21, 19: „Prin răbdarea voastră vă veți cîștiga sufletele voastre“.

„Pentru ca omul să facă un lucru bun, trebuie mai întîi de toate să fie răbdător“, spune o vorbă înțeleaptă.

Orice creștin care se pregătește pentru împărăția lui Dumnezeu, trebuie să cultive în inima sa virtuțile cele alese care-l pot recomanda ca un fiu al cerului. Una din virtuțile pe care trebuie să le aibă un credincios este și răbdarea. Răbdarea este roada Duhului Sfînt. Galat. 5, 22-23. Răbdarea este virtutea absolut necesară fiecărui credincios, după cum spune Apostolul Pavel în Ebrei 10, 3. „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost jăgăduit“

Domnul Hristos a făcut cele mai mari și mai frumoase jăgăduințe, pe care le putem primi numai așteptînd cu răbdare. Prin răbdare stăruitoare vom birui toate greutățile din viața noastră. Răbdarea și timpul sînt cele mai puternice mijloace care ne vor da un succes deplin în lupta împotriva tuturor ispitelor.

Răbdarea face parte din caracterul lui Dumnezeu. „Dumnezeu nu întîrzie în împlinirea jăgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință“. 2 Petru 3, 9.

Răbdarea trebuie dovedită față de toți oamenii. Față de cei slabi și neștiutori, față de cei credincioși, față de cei mai tineri sau mai în vîrstă, față de cei ce nu înțeleg și în orice împrejurare din viața noastră.

În Iacov 5, 10-11, celim următoarele cuvinte despre răbdare: „Frații mei, luați ca pildă de răbdare pe proorocii, care au vorbit în Numele Domnului. Iată noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfîrșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare“.

Stăpînirea de sine și răbdarea, reprezintă virtuți de înaltă valoare, dovedind o temeinică pregătire.

Culegere O. H.

UN ULTIM DRUM

Cu multă durere și tristețe în inimile noastre, aducem la cunoștință decesul fratelui Roman Dumitru pastor în Conferința Transilvaniei de Sud, domiciliat în orașul Petroșeni.

El este al treilea pastor care a fost chemat de Domnul la odihnă în decurs de un an.

S-a născut la 9 iulie 1919 în comuna Aghișteu de valea Tirnavei, Raionul Singeorgiu de Pădure, din părinți adventiști. La etatea de 15 ani a făcut legământ cu Domnul prin botez devenind membru în biserică adventistă. Dorința sa era să fie și slujitor și propovăduitor al Evangheliei Domnului Hristos și numai la doi ani după botez în anul 1936 se înscrie ca elev la Seminarul Teologic al adventiștilor de ziua șaptea pe care îl termină în anul 1940.

După ce și-a făcut datoria față de patrie, în anul 1945 a primit chemarea de misionar în orașul Tirnăveni făcând primele experiențe cu Domnul în lucrarea Sa. Chiar de la început s-a dovedit roditor și harnic sero pentru cauza Domnului, și în anul 1950 a fost consacrat ca pastor în via Domnului.

În anul 1947 s-a căsătorit, și Domnul le-a dăruit — pe lângă multe binecuvântări spirituale, — și doi copii: un băiat care are acum vârsta de 9 ani și o fetiță care a împlinit în prezent 5 ani.

În anul 1951 a fost transferat ca pastor al comunităților de pe valea Jiului, unde a lucrat până la data de 5 februarie 1957 când a adormit în Domnul.

Fratele Roman Dumitru a fost un slujitor care a jertfit toate darurile sale în serviciul Maestrului său. A fost un pastor distins, gata pentru orice lucru bun, cheltuinând multă energie și timp în vederea construirii unei capele în orașul Petroșeni. El a închis ochii înainte de a vedea dusă până la capăt această importantă lucrare.

Serviciul funebru a avut loc, în capela protestantă din cimitirul orașului Sibiu. Predica finută cu acea ocaziune s-a adresat celor prezenți și familiei îndurerate.

Textul din Ps. 24; 4 a fost luat ca mângiere din partea Domnului prin care sîntem asigurați că viața noastră este în mîna lui Dumnezeu, care ne poate purta în siguranță pînă la răsplata finală.

Fratele Bădescu Dumitru, președintele Conferinței Transilvania de Sud, a luat cuvîntul la mormînt, întărind și mîngiind pe cei prezenți în speranța întîlnirii cu Domnul. Corul comunității Sibiu sub conducerea fr. M. Chelcea a intonat jumoase innuri religioase, lăsînd o bună impresie asupra celor prezenți.

Fratele Roman Dumitru a adormit împăcat cu Domnul, rugînd pe conclărații rămași în viață, să îngrijească de familia sa, pentru a-și putea revedea soția și copiii săi dragi împreună cu sfinții, la marea de cristal.

Conducerea Bisericii asigură pe scumpa soră Ioana Roman și familia sa de toată simpatia, și Domnul să mîngie cu îndurarea Sa inimile celor rămași în viață.

ȘTEFAN NAILESCU

★

La 9 octombrie 1956, a încetat din viață, la domiciliul său din Craiova, sora Elena Tolici. Dînsa este

fiica fratelui Pavel Mucușan, fost secretar-contabil al Conferinței Transilvania.

În anul 1924, s-a căsătorit cu fratele C-tin Tolici, pe atunci pastor-ajutor al Cultului. Ca soție devotată, l-a urmat și ajutat pretutindeni în activitatea dînsului.

În anul 1930, fratele C-tin Tolici fiind invitat a merge ca misionar, dînsa l-a urmat în chip tot așa de devotat ca și în țară, petrecînd zece ani în insula Madagascar. — din anul 1930 pînă în anul 1940, — unde din cauza climatei, dînsa s-a îmbolnăvit grav, motiv pentru care s-au și înapoiat în țară.

Sora Elena Tolici a încetat din viață în vîrstă de 50 de ani, după o îndelungată suferință de inimă.

Spiritul de jertfire de sine, devotamentul și credința sa nestrămutată în făgăduințele Domnului, ne întăresc în încredințarea că și dînsa va avea parte de fericirea primei învieri, la arătarea în mărire a Mîntuitorului nostru iubit Isus Hristos.

★

În ziua de 22 decembrie 1956, a încetat din viață, la Craiova, sora Elena Leonte, soția fratelui Ioan Leonte, misionar în Conferința Oltenia-Banat.

Sora Elena Leonte, s-a născut la 4 decembrie 1919, în familie de adventiști, fiind fiica fratelui Abraam Ladislau din Comunitatea Sărmaș, raionul Cluj.

La serviciul divin de înmormîntare au fost rostite predici mișcătoare, prin care s-au scos în evidență calitățile decedatei, s-a stăruit asupra făgăduinței făcute celor adormiți în Domnul și despre fericita speranță a creștinului. Avem încredințarea că la prima înviere, vom revedea cu bucurie și pe sora noastră, în corp nămuritor și strălucit.

RED.

S P I C U I R I

Recent în urma lucrărilor arheologice efectuate la Pestum, în Italia, au fost găsite 8 vase cu miere de albine foarte bine păstrate, datînd din antichitate.

În orașul Quito din Ecuador, soarele răsare la orele 6 dimineața și apune cu punctualitate la orele 6 seara, în fiecare zi a anului. Situat pe Ecuator, orașul are în fiecare lună a anului o temperatură constantă de 23 grade în afară de August, cînd termometrul urcă la 24 grade.

După ultimele cercetări ale cardiologilor se constată că bolile de inimă sînt cauzate și de folosirea alcoolului.

Cel mai înalt arbore din Australia, și posibil cel mai înalt arbore de acest fel din lume, se pare a fi un arbore de cauciuc recent descoperit în insula Tasmania. Vîrsta lui este cu probabilitate între 350—400 ani. Deci 200 ani mai înainte ca primul alb să se fi stabilit în Australia.

Volumul materialelor întrebuințate la barajul de la Assuan, Egipt, va fi de 24 milioane de metri cubi, deci de 30 ori mai mult ca volumul celei mai mari Piramide.

Statisticile arată că dintre persoanele care mor de cancer, șapte din opt, au fost și fumători; și numai unul, nefumător.

Redacția: Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, Raionul T. Vladimirescu, București

Redactor responsabil Gh. Graur. Tel. 9.59.60.

Întreprinderea Poligrafică Nr. 2, București, Str. Brezoianu Nr. 23—25, c. 972